

با استیضاح وزیر علوم موافق نیستم

من به جهات زیر با استیضاح وزیر علوم موافق نیستم و امیدوارم نمایندگان محترم مجلس به استیضاح رأی ندهند:

1- دکتر فرجی دانا استادی دانشمند و دیندار و با کفایت است و نگرانی از اینکه مدیریت ایشان مانعی در راه پیشرفت علم و خللی در بنیاد اعتقادات پدید آورد از هر جهت عجیب است زیرا اولاً چنانکه گفته شد آقای دکتر فرجی دانا هم دانشمند است و هم دیندار و جانب دین و علم را نگاه می دارد. ثانیاً دین و علم اموری نیستند که هرکس بتواند با تصمیم و عمل خود هرچه می-خواهد با آنها بکند و اگر این کار عملی بود شوروی که در طی هفتاد سال به مردم ترکمنستان و آذربایجان و تاتارستان و تاجیکستان و ... ماتریالیسم دیالکتیک و ماتریالیسم تاریخی تعلیم می کرد بنیاد دین را برانداخته بود و ...

2- آقای دکتر فرجی دانا رابط خوب دانشگاه و دانشگاهیان با نظام کشور است. او در زمره وزیرانی است که هم با نظام پیوند دارد، هم با دانشگاه و دانشگاهیان. درست است که دانشگاهیان و دانشجویان هر یک جدا جدا با نظام ارتباط دارند اما لازم است وزارت علوم هم رابط دانشگاه و نظام باشد. وزیر اگر صرفاً با دانشگاه یا با نظام پیوند داشته باشد شاید نتواند تعادلی را که باید میان علم و فرهنگ و مدیریت کشور وجود داشته باشد، ایجاد کند.

3- آقای دکتر فرجی دانا تاکنون رؤسای خوبی برای دانشگاه ها برگزیده است و دانشگاهیان از عملکرد وزارت علوم رضایت دارند. اکنون اگر کسانی معتقدند پیشرفت علم در این مدت چند ماه کند شده است باید وسایل دقیقی برای اندازه گیری پیشرفت و رکود علم در اختیارشان باشد. من که با دانشگاه و دانشگاهیان کم و بیش تماس دارم نشانی از این کندی و رکود نمی بینم. اصلاً پیشرفت و رکود علم ربطی به آمدن و رفتن رئیس و مدیر ندارد. اگر علم در حال پیشرفت باشد مدیر و رئیس نمی توانند

سیر آن را کند کنند.

4- استیضاح وزیر علوم چه رأی بیاورد و چه نیاورد نه برای استیضاح کنندگان سودی دارد و نه بر قدر و اعتبار مجلس می افزاید و شاید اثر منفی هم داشته باشد. زیرا استیضاح باید مستند به اصول و قوانین باشد نه به سلیقه های جناحی و گروهی.

نکته دیگر اینکه به فرض اینکه آقای فرجی دانا از وزارت علوم برود، قرار نیست که ریاست جمهوری شخصی را که استیضاح کنندگان پیشنهاد می کنند در رأس وزارت علوم بگمارد. این سیاست وزارت علوم در غیاب آقای فرجی دانا هم ادامه خواهد داشت و بالاخره نکته آخر اینکه وزیر منتخب و منصوب مجلس نیست، بلکه ریاست جمهوری او را به مجلس پیشنهاد می کند و مجلس پیشنهاد را تأیید می کند. اگر در قانون اساسی هم به مجلس حق داده اند که وزارت وزیر را تأیید کند از بابت احترام به مجلس بوده است. چه خوبست مجلس هم به انتخاب رئیس - جمهوری منتخب مردم و در این مورد خاص به تأیید قبلی خود احترام بگذارد و اجازه دهد وزیر علوم به کار خود ادامه دهد. اگر بعضی از مجلسیان از بابت بعضی انتصاب ها نگرانی هایی دارند از آنجا که مهمترین انتصاب های وزیر علوم یعنی تعیین رؤسای دانشگاه ها باید با موافقت شورای عالی انقلاب فرهنگی باشد، نگرانی شان وجهی ندارد.